

[Aksel Larsen.]

om Tillæg til Lov Nr. 198 af 16. Juli 1927 om Vederlag og Pension for Ministre, og den første Del af det andet Forslag, Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Valg til Rigsdagen.

Som jeg sagde ved første Behandling, er vi af den Mening, at efter som alt har udviklet sig med Pris og andre Ting, er det rimeligt, at man forhøjer Vederlaget til Ministre, og ligeledes at man forhøjer Vederlaget til Rigsdagens Medlemmer. Jeg er glad for, at der er blevet indført en lidt anden Skala for Vederlagene til Rigsdagens Medlemmer, hvor der tages mere Hensyn til dem, der bor længst borte, for efter det oprindelige Forslag var det unægtelig saadan, at de, der bor i Hovedstaden, vilde være bedre stillede end de, der bor længere væk. Det er meget vanskeligt at lave en Grænse, der giver fuld Retfærdighed; hvis en bor 1 km paa den ene Side Grænsen og en anden 1 km paa den anden Side Grænsen, kan det synes uretfærdigt, at de skal have forskellige Kaar, men det er der ikke noget at gøre ved, og jeg tror, de foreslaaede Grænser er de bedste, der under de foreliggende Omstændigheder kan trækkes.

Selv om der er visse Blade, der af en eller anden mærkelig Grund har faaet den modsatte Opfattelse, er vi ikke blevet overbevist om, at det vil være rigtigt at indføre en Pensionsordning for Rigsdagens Medlemmer. Vi staar fast paa det, jeg gav Udtryk for ved første Behandling, at det at være Medlem af Rigsdagen er ikke et Erhverv, men et politisk Tillidshverv, det er ikke et Levebrød i dette Ords egentlige Forstand og skal ikke være det, og derfor skal man ikke give sig til at indføre Pension. Naar jeg taler om Levebrød, maa det være mig tilladt ogsaa i Anledning af visse Bladskriverier at sige et Par Ord om det kommunistiske Parti og dets Medlemmer af Rigsdagen.

Visse Blade har hæftet sig ved, at der i vore Love, som de paagældende Redaktører burde kende i Forvejen, staar, hvad jeg har fremdraget her i Folketinget under første Behandling af disse Lovforslag, at Partiets Rigsdagsmænd ligestilles med Partiets Funktionærer, lønnes som saadanne og maa ikke af deres politiske Virksomhed eller af de muligt lønnede Tillidshverv, de maatte faa som Følge af, at de er Rigsdagsmænd, have reelt højere Indtægter end Partiets øvrige Funktionærer. Det betyder ikke, at Partiets Rigsdagsmedlemmer er Funktionærer i Ordet almindelige vulgære Betydning, men det betyder, at vi ikke vil løbe den Risiko,

at Folk, som vælges af Vælgerne til et politisk Tillidshverv, i Kraft af dette efterhaanden sanker sig en Masse, skal vi kalde det Bierhverv sammen og opnaar Indtægter, der ligger langt over, hvad de ellers vilde have kunnet faa, og derved staar i personlig Fare for at miste Kontakten med de Kredse, som har valgt dem.

Vi anser en Praksis i den Retning, som vi altsaa forkaster, for at være farefuld og usund, og vi har villet gardere os herimod. Men vi betragter altsaa ikke Politikernes Gerning som et Erhverv, og vi mener derfor ikke, at man kan give sig til at pensionere dem. Det kan være rigtigt, at der er Politikere, som i mange Aar udfører et stort og fortjenstfuldt Arbejde, og som maaske derefter kan staa i en vanskelig Stilling; det sker imidlertid ogsaa for Husmænd og Dræningsarbejdere og Murarbejdsmænd og Maskinarbejdere og flere, men af den Grund har man ikke tænkt sig at indføre en Efterløn eller en Aldersrente for dem af samme Højde som den, man her foreslaar for Rigsdagsmænd. Vi vil finde det ubetinget sundest, om Rigsdagens Medlemmer i den Henseende er underkastet ganske de samme Regler som den øvrige Befolkning.

Der er stillet nogle Ændringsforslag til Lovforslaget; dem, der vedrører Rigsdagsmændenes Vederlag, er det klart, vi uden videre tiltræder, og om dem, der angaar den foreslaaede Pensionsordning, kan jeg kun sige, at der er jo Ting deri, som gør det oprindelige Forslag lidt bedre, saa dem vil vi naturligvis ikke modsætte os, hvis de kom til Afstemning; men vi behøver i øvrigt ikke nogen saadan, for hvordan Flertallet i denne Sal vil forme denne Pensionsordning, kan egentlig lade os temmelig kolde, da vi er Modstandere af Pensionsordningen som saadan. Vi anmoder derfor den højtærede Formand om at faa delt Afstemning over § 1 i Forslaget til Lov om Ændring i Lov om Valg til Rigsdagen, saaledes at der kan blive særlig Afstemning om det, der begynder med § 101 a — jeg tror, alt det omhandler Pensionsordningen —, for vi vil jo, som jeg har klargjort, stemme for det første, der staar i Lovforslaget om det forhøjede Vederlag til Rigsdagens Medlemmer, men vi vil stemme imod Pensionsordningen.

Statsministeren (Knud Kristensen): De to Ændringsforslag, der under Udvalgsbehandlingen er fremkommet til Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 198 af 16. Juli 1927 om Vederlag og Pension m. v. for Ministre, kan jeg tiltræde.